

XXVIII.

*A ravatalozóban szokásosan vacak
slágerek, de a sír melletti csendből
lebeletfinoman előúszó cimbalom,
felérző primás regélte Kistibi nótáját,
hogy a szívem belezokogott.*

BENKŐ ATTILA

Újra

*Az a piros
itt maradt rózsza
már majdnem megfeketült.
Van még parázs, dobd csak be.
Hamar felizzik.
Ma nem egy mérges kis kályhát
ölelgetsz a sarokban.*

Kidron

*Már nincs patak,
de járhatok a völgyében.
Vasárnapi sugarak után
itt,
ahol egy tátikabokor
magasabb nálam.
Forró kövek borítják
a régi ösvényt.
Itt szomjasabb vagyok, mint
a gyermekkori romokon
vagy a sziklakápolnában.
Itt vörös a föld.
Hoztam egy kavicsot hazulról
a nincs-pataknak is.*

Az utolsó

*Sok száz kölyök
taposta ki az ösvényt
a koronás hegyen,*

*én csak utánuk, mikor
már csöndes vízmosás lett,
ott szedtem össze a nagy
sárga borosedények
csillogó cserepeit,
nem rongyosan, de
a gyökerekbe kapaszkodva
még most is találtam egy
hiányzó peremet, mintha
nem akarnának innen,
régi szolgát, elengedni,
bát akkor búcsúzóul
egy csontot hajítok fel
a lassabban vándorló
nehéz kövek közé.*

Cikória

*Felugrik és
a kilincsen csüngve
kinyitja az ajtót.
Rámordulok, de besurran.
Mintha nem ismerne,
szagolgat a sötétben.
Csak ne nyalogasson.
Akkor sem hagy magamra,
ha megfordulok.
Átlépeget azonnal.
Örülöm kéne,
hogy valaki hozzám bújik
a régi rossz rekamién.*

Hazahívó

*A zsilipnél
csak bokáig ér a víz,
kapuja résnyire nyitva,
én dörmögök vagy valaki más:
„Eleget szolgáltad a kensingtoni bolondokat,
ne télen jöjjél haza!”
Halak cikáznak előttem,
ahogy lépkedek,
nem sokáig! És az áradatból*

*sok pici lényt kell kimenteni!
Most gyere, mikor
még foghatok egy porontyot,
hogy közletről megcsodálva
engedhessük el.*

TATÁR SÁNDOR

Hadd sodorjon

HOGY HIÁBA TANÍTANAK...

S HOGY VÉGÜL TANULSZ MÉGIS...

*Hogy elhinni sem akarod,
hogy veled történt mindez,
és soká nem lelsz szavakat:
nincs szótára a nincsnek.*

*Hogy elfogy majd a happy end,
s ott imbolyogsz majd kábán;
bíró, edzőt nem érdekel,
hogy fölruktak a pályán;
csúszott a fű, s az ellenfél
aljas volt s túlerőben
– rohadt mindegy lesz akkoron;
„Mikor nem »kedvezőtlen-?!“
Olvashatsz majd bölcs könyveket,
de nyüszíthetsz is éj-nap;
s milyen csábító hinni, hogy
azért fáj úgy, mert mély vagy,
érzékeny és – ah! – áldozat;
sok összeesküvővel
szemben (jó hogy!!) alulmaradsz,
s mért nem volt figyelmeztető jel!?
Szabad lesz fájnod, vesztened,
évekszámba halogathatsz;
esélyed fogy, fogj csak soká
neki a feladatnak!*

*Elbújni a jövő elől??
Mily máguslepel rejtsen?
Görnyedve sunnyognál, pupák!?
Hisz nincs biztonság lent sem!*